

ת"פ 29013/03/18 - מדינת ישראל נגד לואי דמלחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29013-03-18 מדינת ישראל נ' דמלחי(עציר)

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	לואי דמלחי (עציר)

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של ידיו של אבן - לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ובעבירה של חבלה במזיד ברכב על פי סעיף 413 לחוק.

על פי הכרעת הדין, בתאריך 7.3.2018 בשעה 07:00, או בסמוך לכך, נהג המתלונן ברכב (להלן - הרכב) כשהוא מסיע מספר פועלים מכיוון דרום לצפון לעבר צומת של אזור התעשייה של חדרה.

הנאשם אשר עמד באותו הזמן, סמוך לצומת, הבחין ברכבו של המתלונן וברכב נוסף אשר נסע אותה עת באותו הכיוון, ויידה לעברם אבנים באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים ברכבים ובמי שנמצא בקרבתם. אחת מהאבנים פגעה ברכבו של המתלונן וניפצה את החלון האחורי מצד ימין של הרכב. בהמשך, עצר המתלונן את רכבו, הבחין בניידת משטרה אשר עמדה בצומת והצביע בפני שוטר על הנאשם אשר יידה אבנים לעבר רכבו. השוטר ניגש אל הנאשם, עצר לידו וביקש ממנו להזדהות. הנאשם הזדהה בפני השוטר, אמר "יש לי ג'וק בראש", תפס בשתי ידיו את המראה הימנית של הניידת ותלש אותה ממקומה.

ראיות לעונש

2. לנאשם 3 הרשעות קודמות (ט/1), הרשעה מיום 25.7.2018 בעבירות של גניבה וגניבת רכב, הרשעה משנת 2014 בעבירות אלימות והרשעה נוספת שהתיישנה.

3. על פי גזר הדין מיום 25.7.2018 (ט/2) בת"פ 54819-03-17 של בית משפט השלום בחדרה הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ברכב ללא ביטוח, רישיון נהיגה שפקע והתנהגות הגורמת נזק, בגין עבירותיו נדון הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל (שכללו הפעלת מאסר על תנאי) שהוטל בתיק משנת 2014 ומאותו מועד החל הנאשם בריצוי מאסר (יובהר כי ביום שימוע גזר הדין-25.7.2018,

עמוד 1

הנאשם היה נתון במעצר בתיק שלפניו, בו הוא נעצר ביום 7.3.2018).

4. הסנגור הגיש בעניין הנאשם מסמך "סיכום מידע רפואי" מיום 26.3.2018 של קופת חולים כללית ובו פרטים מתיקו הרפואי. הסנגור הפנה לפגיעת ראש שנפגע הנאשם ביום 1.10.2003, מהמסמך הרפואי משתמע כי הפגיעה הייתה קשה באותו מועד.

בהסכמת המאשימה הגיש הסנגור את חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה לנאשם בהליך המעצר, חוות דעת של ד"ר ראובברגר מיום 25.3.2018 (שני המסמכים יסומנו 1/ס).

תמצית טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב (ט/3) ובעל פה ביקש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל ב"רף אמצעי-גבוה" במתחם של 12 עד 30 חודשי מאסר בפועל וזאת במצטבר לעונש המאסר אותו הנאשם מרצה כיום, ולהטיל על הנאשם ענישה מותנית משמעותית ופיצוי לנפגע העבירה.

לטענתו הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם בתיק זה הם שלמות הגוף ובטיחות הנוסעים בנתיב תחבורה וכן הגנה על רכושו של הציבור וערך שלטון החוק.

עוד טען כי לפי סעיף 332א(ג) לחוק קבע המחוקק עונש מזערי בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיבות שתוארו שעומד על חמישית מהעונש המרבי, ובמקרה זה חמישית מעשר שנים דהיינו שתי שנות מאסר ולטענתו אין במקרה זה טעמים מיוחדים המאפשרים לסטות מרמת הענישה הזו.

לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה כי יידוי אבן לעבר כלי תחבורה היא עבירה חמורה בעלת פוטנציאל נזק רב היכולה להביא לקיפוח חיי אדם וזאת במיוחד כאשר הנאשם יידה אבנים לעבר שני כלי רכב בהיותם בנסיעה, כאשר ברכב המתלונן היו נוסעים נוספים וזאת עשה בכביש בינעירוני בשעת בוקר בה הכביש עמוס. בנוסף הנזק שנגרם בפועל ממעשיו הוא, לטענת ב"כ המאשימה, משמעותי לפי התמונות שהוגשו לבית המשפט במהלך ניהול התיק (סומנו 9/ת) וכן יש לתת את הדעת על ביצוע העבירה של גרימת נזק לניידת משטרה בנוכחות שוטר, שבוצע לאחר יידוי האבנים, מעשים שמעידים על היעדר מורא של הנאשם מפני החוק.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טען, כי אין כל נסיבה משמעותית שיש בה להקל עם הנאשם, הנאשם בעל עבר פלילי עשיר בעבירות גניבה וגניבת רכב, נהיגה ללא רישיון וביטוח והתנהגות הגורמת נזק, מאסר קודם שריצה הנאשם לא הרתיע אותו מלהמשיך ולבצע עבירות והוא לא לקח אחריות מלאה על מעשיו.

לעניין הצטברות עונש מאסר זה לעונש המאסר שהוטל עליו בתיק האחר, טען בהתבסס על פסיקה, כי מדובר במעשים שונים אשר בוצעו במועדים שונים ופגעו בערכים מוגנים שונים, וכי יש לקחת בחשבון את שיקול

ההרתעה האישית ועל כן יש לצבור את עונש המאסר שיוטל בתיק זה עם עונש המאסר שהוטל בתיק הקודם וביקש גם כי לא ינוכו מתקופת מאסרו ימי המעצר בהם היה אסיר.

עוד טען לעניין מצבו הקוגניטיבי של הנאשם, כי למעט מסמך רפואי אחד על פגיעת ראש משנת 2003, לא הובאו מצד הנאשם כל ראיות בעניין בעיות קוגניטיביות או נפשיות של הנאשם.

6. הסנגור ביקש להקל עם הנאשם ולקבוע את עונשו של הנאשם במתחם ענישה שנע בין מספר חודשים שיכול שיבוצעו בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל וזאת בהסתמך על פסיקה שצרף. כן ביקש כי עונשו יינתן בחופף לעונש המאסר שהוטל עליו בתיק הקודם וכי ינוכו כל הימים בהם היה עצור בגין תיק זה.

עוד טען כי אומנם לפי החוק נקבע לעבירת ידוי האבנים עונש מיזערי, אולם לפי דברי ההסבר לתיקון לחוק מחודש יולי 2015, המחוקק לא כיוון בתיקון שהוצע לעבירות כגון ידוי אבנים בשל שכרות או בשל בעיה קוגניטיבית, אלא לעבירות הנעשות על רקע אידיאולוגי.

עוד טען, בהסתמך על התיעוד הרפואי שצירף כי הנאשם נפגע פגיעת ראש בשנת 2003, שגרמה לו לפי דברי משפחתו, לפגיעה נירולוגית אשר הביאה את הנאשם לבצע את העבירות.

7. בתום טיעוני הסנגור הביע הנאשם צער על מעשיו.

דיון

אקדמת מילין

8. הנאשם הורשע לאחר קיום הוכחות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אציין כי הנאשם הודה ברוב עובדות כתב האישום וקיום ההוכחות בתיק התייחס רק לשאלה האם הרכב היה בנסיעה בעת שהנאשם יידה עליו אבנים. קבעתי כאמור שיידוי האבנים על הרכב היה בעת נסיעתו.

עוד אבהיר כי בפתח הישיבה הראשונה, ישיבה מיום 26.3.2018 נמסר לי מפי הסנגור כי הנאשם נבדק מבחינה נפשית ונמצא כי הוא כשיר לעמוד לדין וכי היה אחראי למעשיו במועד ביצוע העבירות, הסנגור הבהיר כבר באותו מועד כי הוא לא שלם עם החלטת הפסיכיאטר המחוזי.

הנאשם בחר שלא להעיד כך שלא ניתן היה להתרשם ממצבו הבריאותי. בעמוד 6 להכרעת הדין קבעתי כי במידה ויש לנאשם בעיות קוגניטיביות או נפשיות הוא יוכל להביא ראיות בנושא לעניין העונש. מהמסמך שהוגש מטעם ההגנה-סיכום מידע רפואי- לא ניתן ללמוד דבר. הנאשם נחבל בראשו ביום 1.10.2003, חלפו 15 שנה מאז ואין נתונים באשר למצב רפואי עדכני בשאלה זו.

על פי חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה לנאשם בתנאי הסתכלות בעת מעצרו (חוות דעת מיום 25.3.2018,

סומנה (1/ס) עולה כי הנאשם אינו מוכר למערכת הפסיכיאטרית אישפוזית או אמבולטורית ובסיכום נקבע כי הנאשם אינו חולה נפש אלא מכור לאלכוהול ולסמים.

על פי גיליון הרישום הפלילי נוהלו נגד הנאשם שלושה הליכים אחרים מבלי שיש בהם ביטוי כל שהוא לבעיות נפשיות או קוגניטיביות ולא הוצגה בפניי חוות דעת המצביעה על בעיה רפואית או על קשר סיבתי בין התנהגות הנאשם למגבלה רפואית/קוגניטיבית כלשהי. טענות הסנגור בדבר בעיות נוירולוגיות שיש לנאשם לא נתמכו במסמך כל שהוא ולכן לא אייחס להן משקל.

בנסיבות אלו אתייחס למצבו הבריאותי/קוגניטיבי של הנאשם ללא סייגים או מגבלות.

אירוע-אירועים

9. ב"כ המאשימה והסנגור לא התייחסו לשאלה האם ידוי האבנים ולאחריו החבלה ברכב המשטרה הם אירוע אחד או שני אירועים נפרדים וביקשו לקבוע לשתי העבירות מתחם עונש הולם אחד. עמדה זו מקובלת עלי. המעשים שתוארו בכתב האישום הם בעלי קשר הדוק, הנאשם יידה אבנים על רכב המתלונן, אשר הבחין במשטרה וסימן לה להגיע למקום. הנאשם כהמשך ישיר למעשהו הקודם הזדהה בשמו לבקשת השוטר, אמר "יש לי ג'וק בראש" ותלש את המראה הימנית של ניידת המשטרה. (ראו לעניין זה ע"פ 5080/15 עבד נגד מדינת ישראל (10.3.2016)).

בהתאם לכך אקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע הכולל, בעת קביעת גבולות המתחם אתייחס לעובדה כי האירוע התפצל לשני מעשים.

מתחם העונש ההולם

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקבע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

הנאשם הורשע בכך שיידה אבנים על רכב בו נהג המתלונן שהיו בו נוסעים נוספים, ידוי אבנים היה גם לכיוון רכב נוסף. אחת מהאבנים פגעה ברכבו של המתלונן וניפצה את החלון האחורי ורק בנס לא היו פגיעות בנפש מהתנהלותו הנ"ל. בהמשך, המתלונן הבחין בניידת משטרה אשר עמדה בצומת והצביע בפני שוטר על הנאשם אשר יידה אבנים לעבר רכבו. השוטר ניגש אל הנאשם, עצר לידו וביקש ממנו להזדהות. הנאשם הזדהה בפני השוטר, אמר "יש לי ג'וק בראש", תפס בשתי ידיו את המראה הימנית של הניידת ותלש אותה ממקומה וזאת לעיני השוטר וללא כל מורא מאיש החוק שעל ידו.

10. במעשיו פגע הנאשם במידה לא מבוטלת בערכים חברתיים מוגנים הקשורים בהגנה על שלום הציבור, וביטחונו, ובהגנה על זכות הקניין והרכוש, בנוסף פגע הנאשם בערך של שלטון החוק.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, בית משפט העליון עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה בידי אבנים

לעבר מכוניות נוסעות ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר ממשיים (ראו למשל, ע"פ 2432/15 חליל עיסא נ' מדינת ישראל (2.7.2015) (להלן- עניין עיסא) ע"פ 5371/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.9.2014) (להלן- עניין פלוני) וע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)).

לעניין פוטנציאל הנזק שעשוי להיגרם, נפסק בעבר כי העובדה שלא נגרם נזק בפועל, אף שיש לה משקל בעת גזירת הדין, אינה גורעת מחומרת המעשה עצמו וכפי שצוין בעניין פלוני: "השלכת אבנים עלולה לגרום לתוצאות הרוות אסון. היא עלולה להביא לתאונה שסופה מר" (עוד ראו לעניין זה, עניין עיסא; ע"פ 255/88 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ג(2) 575, 576-577 (1988)) כל שכן כאשר ידיו האבנים גורם נזק, אף אם מדובר בנזק לרכוש בלבד.

11. שני הצדדים הפנו לפסקי דין שונים, ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 1200/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.5.2012), בו המערער הקטין הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ציבורית וחבלה במזיד, כאשר הוא ואחר השליכו אבנים לעבר מכוניות שנסעו בכביש וגרמו לניפוח השמשה הקדמית בשני מקרים והושתו עליו ועל האחר בבית משפט המחוזי 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער נדחה.

הסנגור הפנה למספר פסקי דין, פסקי דין מקלים בעניינם של קטינים למרות שאינם רלבנטיים למקרה שבפניי.

בע"פ 411/09 גדיר נ' מדינת ישראל (21.4.2009), שלושת המערערים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה על כך שיידו אבנים לעבר מכוניות נוסעות, כתוצאה מכך ניזוקו שני כלי רכב. שני מערערים היו קטינים ולא אייחס משקל לגזר דינם. המערער הבגיר נדון בבית המשפט המחוזי ל-21 חודשי מאסר בפועל, בית משפט העליון העמיד את עונשו על 9 חודשים בלבד משום שמיום ביצוע העבירה עד מועד הגשת כתב האישום עברו כמעט שנתיים ללא הסבר מניח את הדעת, וכי הדיונים עצמם נמשכו למעלה מארבע שנים, כאשר מדובר בתקופה משמעותית בחייו של אדם צעיר ללא עבר פלילי.

בנוסף אפנה לע"פ 5402/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2013), בו המערער הצעיר הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה וחבלה במזיד על כך שיידה ביחד עם אחרים אבנים לעבר הרכבת הקלה בירושלים, כאשר כל אחד יידה אבן אחת. האבן שהשליך המערער פגעה בדופן הימנית של הרכבת והושתו עליו 18 חודשי מאסר. בית משפט העליון קיבל את הערעור והעמיד את עונשו על 12 חודשי מאסר בפועל בעיקר בשל עיקרון האחידות בענישה משום שעל קטינים אשר יידו אבנים יחד איתו הושתו עונשים קלים, בנוסף היתה בעניינו המלצה חיובית של שירות המבחן.

פסקי הדין שהובאו לעיל אינם תואמים את המקרה שלפניי וזאת משום שרובם עוסקים בעבירות שביצעו קטינים או בפסקי דין הכוללים נסיבות חריגות שלא מתקיימות בתיק זה. פסקי דין אחרים בנושא זה דנים בידוי אבנים על רקע לאומני ואין זה המקרה.

12. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק), הנזק שיכול היה להיגרם מידידי האבנים הוא

חמור מאד ויכול היה אף לפגוע בחיי מי מהנוסעים, בנוסף, אין להקל ראש בנזק שנגרם בפועל לרכב המתלונן אשר נופץ בו החלון האחורי ולנזק שנגרם לרכב המשטרה.

בעת קביעת גבולות המתחם אקח בחשבון כי למעשה יידוי האבנים מצטרפת התנהלותו של הנאשם כלפי השוטרים והנזק שגרם לניידת המשטרה המראים כי לנאשם לא היה מורא מפני החוק.

מקובלת עלי עמדת הסנגור כי העונש המזערי שנקבע לעבירה זו, יכול וייתן בחלקו כמאסר מותנה. לטעמי גם אם אתעלם מרמת הענישה המזערית, הענישה במקרה זה חייבת להיות חמורה ויש לתת ביטוי לחשיבות הבטחת ביטחונם של המשתמשים בדרך.

לא הוכח כאמור כי יש פגם ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשיו.

13. בהתחשב בערכם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

14. הנאשם בעל עבר פלילי בעבירות שונות ולא עומד בעניינו שיקום על הפרק על כן העונש יהיה בתוך מתחם הענישה שקבעתי.

אין להקל ראש במעשיו של הנאשם שיכלו לגרום לקיפוח חיי אדם וחשוב לציין כי בסופו של יום הנאשם לא נטל אחריות למעשיו, הגם שבחר בקו הגנה שצמצם את המחלוקת העובדתית.

לחובת הנאשם עומד עברו הפלילי (ראו שלושת התיקים האחרים בהם הורשע ט/1) ושוכנעתי כי בעת קביעת העונש המתאים יש צורך להרתיע את הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת ויש סיכוי של ממש כי העונש המתאים יביא להרתעתו (לפי סעיף 40 לחוק).

עוד אבהיר כי יש לגלות אפס סובלנות כלפי מי שמנסה לפגוע בביטחונם של המשתמשים בדרך ויש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצע הנאשם ויש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו תביא להרתעת הרבים (סעיף 40 לחוק).

ביטוי למדיניות זו ניתן למצוא בתיקונים השונים שתיקן המחוקק את הסעיפים הדנים בסיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה וקביעת ענישה מחמירה כלפי מידוי אבנים לעבר כלי תחבורה.

עונש מאסר בפועל חופף או מצטבר

15. הנאשם היום אסיר בתיק אחר. ביום 25.7.2018 ניתן גזר דין בת"פ 54819-03-17 בבית משפט השלום בחדרה בו נדון הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של גניבת רכב בצוותא ועבירות נוספות אשר אין בינן לבין העבירות בהן הורשע בתיק זה כל קשר.

באשר ליחס בין העונש שיוטל על ידי לאותו עונש מאסר, הסנגור בטיעונו ביקש כי הנאשם ישא בשני עונשי המאסר באופן חופף והפנה לסעיף 45(א) לחוק ולדרך בה פורש סעיף זה בע"פ 1899/04 ליבוביץ נגד מדינת ישראל (2.3.2005), אלא שבאותו מקרה דובר על היחס שבין עונשים המוטלים בגין אישומים שונים באותו כתב אישום וזה לא המקרה שלפנינו ומיותר להזכיר כי סעיף 45(א) לחוק בוטל במסגרת תיקון 113 לחוק.

הסעיף הרלבנטי הוא סעיף 45(ב) לחוק שקובע כדלקמן:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שיישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא יישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

במענה לבקשתו של הסנגור, אביא את דברי כב' השופט מזוז בע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.2015) (להלן- עניין ואזנה), אשר קבע לגבי סעיף 45(ב) לחוק:

"מדובר בהוראה טכנית-פרשנית-ניטרלית, שנועדה אך למלא את החסר מקום שבית המשפט לא קבע במפורש אם העונשים ירוצו באופן חופף או במצטבר. הוראה זו אינה קובעת עקרון מנחה של חפיפת עונשים ולא הכרעה ערכית לפיה בנסיבות כאלה ראוי לקבוע עונשים באופן חופף".

כב' השופט מזוז פירט בעניין ואזנה כי בעבר דיעות השופטים היו חלוקות בעניין פירוש סעיף 45(ב) לחוק, אולם לאחר חקיקת תיקון 113 לחוק אשר קבע במסגרתו את עקרון ההלימה, לפיו לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, נראה כי הכלל הוא כי כאשר מדובר במקרים שונים וכל שכן בעבירות מסוג שונה, יש לצבור את העונשים. וכך נקבע:

"...ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה זו עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של התרחקות מתפיסה - פרשנית או מהותית - של עונשים חופפים כברירת מחדל, והענקת מעמד בכורה לתפיסה הבוחנת אירועים עברייניים נפרדים כל אחד בפני עצמו, תוך הפעלת שיקול דעת פרטני באספקלריה של עקרון ההלימה, אשר נקבע כעקרון המנחה בענישה (סעיף 40ב לחוק העונשין)....

אכן, ההסדר החדש אינו שולל את שיקול דעת בית המשפט לקבוע חפיפת עונשים, אולם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון

עמוד 7

ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת.

בנוסף בע"פ 3503/01 ופא נ' מדינת ישראל (26.10.2003) נפסק מפי הנשיא א' ברק (כתוארו אז):

"בצד שיקול הדעת הרחב המסור לבית המשפט בעניין זה והקבוע בחוק, קיימים שיקולים מנחים. בין השיקולים הללו נבחנת השאלה, אם במסגרת הערכת העובדות מדובר בעבירות עצמאיות שלהן קיום ממשי נפרד, כלומר יש לבחון אם העבירות מובחנות זו מזו...".

16. נוכח האמור לעיל ומאחר ובשני התיקים (התיק שבפניי ותיק בית משפט שלום בחדרה), מדובר על מעשים שבוצעו במועדים שונים, כלפי קורבנות שונים, אשר פגעו בערכים חברתיים שונים ועל כן גם לפי עקרון ההלימה יש להשית על כל מעשה עונש נפרד (ראו לעניין זה, ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.2014)).

בנסיבות אלה אני מורה על השתת עונשי מאסר בתיק שבפניי ות"פ 54819-03-17 באופן מצטבר.

ניכוי ימי המעצר

17. בתיק שבפניי הנאשם נעצר ביום 7.3.2018, החל מתאריך 25.7.2018 נגזר דינו בת"פ 54819-03-17 והוא הפך אסיר, כך שמיום 25.7.2018 ועד היום הוא במעמד של אסיר/עציר.

הסנגור ביקש כי מתקופת מאסרו של הנאשם בתיק שבפניי ינוכו כל הימים בהם היה הנאשם עצור, כולל הימים בהם החל לשאת בעונש המאסר בת"פ 54819-03-17. בטיעוניו הפנה לע"פ 9277/11 גבאלי נגד מדינת ישראל (27.12.2012) ולע"פ 2562/16 עמר נגד מדינת ישראל (27.3.2017) בהם התייחס בית המשפט העליון לטענה כי מי שנתון במעצר ובמאסר בשני תיקים במקביל, תנאי כליאתו חמורים יותר משל אסיר רגיל ועובדה זו נלקחה בחשבון באותם מקרים.

אדגיש כי בשני התיקים אליהם הפנה הסנגור דובר על מעצר/מאסר לתקופה ממושכת של חודשים רבים להבדיל מהמקרה שלפניי.

לא מצאתי לנכון לנכות ימי מעצר בהם היה הנאשם אסיר בתיק אחר. לעניין זה נפסק בע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני (21.6.2018) כדלקמן:

"לנאשם שהורשע אין זכות קנויה להתחשבות מצד בית המשפט באופן שיורה על ניכוי חלק מימי מעצרו החופפים לימי מאסרו, וברירת המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי מעצר אלה לא ינוכו מן העונש".

על כן אני מורה כי ימי המעצר שינוכו בעניין הנאשם יהיו מיום 7.3.2018 ועד 25.7.2018 בלבד.

ימי המעצר מיום 25.7.2018 ועד היום לא ינוכו מאחר ובאותם ימים החל הנאשם לשאת בעונש מאסר בתיק אחר, ת"פ 54819-03-17.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

· ארבעה עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי הימים מיום מעצרו 7.3.2018 ועד 25.7.2018 מועד תחילת נשיאת עונש מאסר בתיק בת"פ 54819-03-17.

[בטיעוני המאשימה נרשם בטעות כי תחילת מעצרו הייתה ביום 9.3.2018, מעיון בחומר הראיות, למשל ת/1, או מכותרת כתב האישום עולה כי הנאשם נעצר ביום האירוע, 7.3.2018].

· עשרה חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

· ארבעה חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירה של פגיעה ברכוש במזיד לרבות חבלה במזיד ברכב ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

18. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן יוסף אשרי (ע.ת. מס' 7) פיצוי בסך 1,500 ש"ח, סכום אשר ישולם עד לא יאוחר מיום 1.4.2019. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום, לרבות ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של המתלונן.

בעת קביעת הפיצוי לקחתי בחשבון את העובדה כי המתלונן פוצה על ידי חברת הביטוח שלו בגין הנזק הישיר (בכפוף לתשלום השתתפות עצמית, ראו הודעתו נ/1ב). המתלונן יכול להגיש תביעה נפרדת לפיצוי מלוא הנזקים שנגרמו לו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ט, 23 אוקטובר 2018, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד אליאל, הסנגור עו"ד אופנהיימר והנאשם באמצעות שב"ס.